

Иларионъ Макариополски.

Презъ месецъ юний т. г., българския народъ чествува 50-годишнината отъ смъртъта на народния водачъ — Иларионъ Макариополски.

Макариополски е единъ отъ най-великитѣ, единъ отъ най-славнитѣ синове на българския народъ — смѣлъ и неустрашимъ борецъ за черковни правдини.

Роденъ е въ гр. Елена на 1812 год. Казвалъ се Стоянъ х. Стояновъ Михалевъ. Разгалено, родителитѣ му викали Цончо.

Като свършилъ мѣстното училище, малкиятъ Стоянъ (Цончо) почналъ да учи занаятъ.

По онова време Паисиевата история се разнасяла между българитѣ, духоветѣ почнали да се събуждатъ, народътъ се възраждалъ. Не останалъ назадъ отъ народното възраждане и Цончо. Макарь и занаятчия, той четѣлъ разни книги и следъ 4 години напусналъ занаята и заминалъ за Света Гора, въ Хилендарския мѣнастиръ, дето се покалугерилъ. Нарекли го Иларионъ. Отпосле, следъ свършване учението си, билъ ржкоположенъ за владика и го нарекли Иларионъ Макариополски.

Следъ покалугерването си, Макариополски продължилъ учението си въ прочутитѣ тогава гръцкитѣ училища въ Цариградъ и другаде.

Най-важното е това, че въ Св. Гора се запозналъ съ първия борецъ за черковна свобода, Неофитъ Хилендарски (Бозвели). Двамата дейци, Неофитъ и Иларионъ, се посвѣтили всѣцѣло на борбата

